

Kökény Éva

Zene és csend csodája Éhség

Mint úrfelmutatás előtti
 áhítatlanban
 a természet sejtelmes csendjében
 sziklát formáló vízcseppek
 hangját hallgatom
 a Baradla-barlang kőoltárának
 csillogó kristály-csipkéi
 közt
 mikor szférák zenéje zendül
 igézőn
 betöltve a teret
 gyógyítva lelkeket
 a hegy gyomrában
 hol az idő amúgy
 oly időtlen halad
 s ahol ember oly
 kicsinynek érzed magad
 angyalok könnyéből
 épült palotában

Lötyögő bő ruhában jön, beszél magában,
 mutatóját feltartva bottal hadonász.
 Fenyegeti az eget, pedig ott nem lát mást,
 csak sötét, őszi, esőterhes felleget.

Éhség marja már gyomrát, igen ez meglehet,
 motyogva hajtogat fel pár kukafedelelet.
 Kincseket talál ott, néhány borosüveget,
 zacskóban száraz kiflit, kidobott kenyeret.

Ekkor elnémulva már senkit sem fenyeget,
 nem beszél, mohón falja az üres kenyeret,
 harap, majd szájához emel egy-két üveget...
 Most felnéz, meglát egy kicsi gyereket.

Anyjával jön kézen fogva; az ember nézi
 a gyereket – s a gyerek meg int, ránevet!
 Tán gondolja, régen őt simították anyai kezek,
 s hogy ember ő is, ki jobb sorsra született!

A lélek szentélyében

Ha csak egy jelt adnál,
 lelkem szentélyébe lépve
 minden nap hozzád
 fohászkodnék!

Szívem orgonamuzsika
 hangjára felemelném.
 Kis zsolozsmás könyvemből
 neked felolvasnék,
 bánatom violáját lábad elé tenném.

Néznék áhítattal,
 majd valamit kérnék –
 De csak ha jelt adnál...

Rohanás

nincs idő egymásra
 mindig rohanunk
 nincs idő megállni
 menni akarunk
 nincs idő adni
 kapni akarunk
 nincs idő hűségre
 újat akarunk
 nincs idő szeretni
 perceket adunk
 nincs idő magunkra
 ez a mi bajunk
 nincs idő a csendre
 sosem hallgatunk
 nincs idő ölelni
 magunk maradunk

Menyhei József

Portréképeim előtt

Vászon arcommal
misztikus háttérből,
kétely szemekkel
messzire nézek.

Homlokom ekebarázdáiból
emlékek kandikálnak,
csontvarratig mélyednek,
titkokat bújtatnak, rejtenek.

Tekintetemre árnyékot vet
a színek mély világa,
melyek a civilizáció
sáskái elől rejtenek.

Fülem, fejemhez lapulva
emlékek neszét hordja,
– zizegve izgatnának, de
elfedi őket ősz hajam.

Oromban messze illatokkal
kellemes szelek lengenek,
ám a rossz szagok emlékei
sejtek között lapulnak tovább.

Számat hallgatásra fogva,
deres bajuszt növesztve rá,
– elnyelve ízeket és mérgeket
szótlanságra zárta az idő.

Hangomat már elfújta szél.
A suttogók lovakra szálltak,
elnyeltek mindent a környékbeli tárgyak
a hangjegyek is színeket szítálnak.

Vállam súlyát ingem eltakarja
– szakadt izomrostok lengenek
fájdalmakról énekelnek –
forgácsként füstölög köröttem az élet.

Derengésem távoli bája
a fény sugaraival utazik tovább,
életünk porát, melyért lehajoltam
ujjaim közül szórom szerte szét.

Elfordulva a távolba nézek.
A vászonarc a múlt, úgy gondolom
Érzékeim megmozdulnának, de
festékmázai törékenyek, akár csak a múlt.